



Čenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz naj napišem nekaj vrstic za Vaš kotiček. Sedaj mi že drugo leto sestra, ki je učiteljica na Štajerskem, naroča „Zvonček“, ki ga z veseljem čitam. Preteklo leto sem bila na počitnicah pri sestri na Štajerskem. Bila sem tudi v Ptuj, pri Sv. Lovrencu v Slov. gor., na Polensaku, v Moškanjih in pri Sv. Marjeti. V Ptuj mi je sestra pokazala gospoda Peska, ki je pisal v „Zvonček“: „Kaj nam je pripovedoval naš dedek.“

Jedva sem si ogledala lepi kraj, že sem se morala vrniti v Ljubljano.

Dora Furlanova,
učenka VI. razr. pri Sv. Jakobu.

Odgovor:

Ljuba Dora!

Dobro sestro imaš, ki Ti naroča „Zvonček“. Pač ve, koliko je vredna lepa knjiga! No, pa saj tudi Ti to veš, ker mi pišeš, da „Zvonček“ z veseljem čitaš. Prav je tako! Gosp. Pesek, ki si ga spoznala v Ptuj, gotovo še kaj lepega napiše za naš list, da napravi veselje Tebi, vsem drugim in tudi — meni!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Najljubša knjiga mi je „Zvonček“. V njem najdem tudi podobe in lepe povesti, spise, pravljice, legende, bajke i. t. d.

Najbolj pa mi ugajajo Slovanske pravljice, pesmi in „Očetova dedščina“. Dne 11. sušca opoldne smo čitali Ortana Martina pismo in odgovor gospoda Doropoljskega.

Zdaj pa z Bogom! Vaša hvaležna

Marija Piškalo
v Pivoli na Štajerskem.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Res je, kar praviš: „Zvonček“ objavlja tako raznovrstno gradivo, da dobi v njem lahko vsak to, česar si želi. — Danes objavljam Tvoje pismo z odgovorom, da ga boste lahko čitale kakor ste zadnjič ono Martina Ortana.

*

Ljubi gospod Doropoljski!

V Rudnik smo dobili novo gospodično učiteljico, imamo jo radi. Učitelj je skrben za nas. Jaz rad hodim v šolo, ker beremo iz „Zvončka“. Imam enega brata in štiri sestrice. Star sem dvanajst let. Hodim v šolo v drugi razred v nižjo skupino.

Presrečno Vas pozdravlja

Janez Narobe.

Odgovor:

Ljubi Janez!

Že več pisem, ki sem jih prejel iz Rudnika, mi govori, da imate svojo gospico učiteljico in gospoda učitelja radi. Sedaj bi pa res že rad vedel, je li to tudi narobe res, to se pravi, ali imata oba tudi vas rada. To mi povej o prvi priliki!

*

Velerodni gospod Doropoljski!

Bila sem tako srečna, da sem dobila od gospoda nadučitelja „Zvonček“, ki mi jako ugaja, zlasti še Vaš kotiček. Naj tudi moje pisemce ponese golobček k Vam, kakor to kaže naslovna slika Vašega kotička, ker ste res pravi mladolinjub. Stara sem 12 let in obiskujem že šesto leto našo domačo šolo. O mojem napredku Vam svedoči najbolj šolsko naznanilo, ki se ga ne sramujem nikomur pokazati, tudi Vam ne, če to zahtevate. Učiti se hočem vedno marljivo, da bom tako delala veselje svojim dobrim staršem in tudi učiteljem, ker to bo le meni v korist.

Sprejmite mnogo srčnih pozdravov od Vam vdane

Barbrike Vrazove,
učenke v Svetinjah pri Ormožu

Odgovor:

Ljuba Barbika!

Kakor vidiš, je golobček prinesel Tvoje pisemce k meni, a „Zvonček“ naj donese moj odgovor k Tebi. Ne zahtevam Tvojega izpričevala, saj mi Tvoja odkrita beseda dovolj jasno svedoči, da govoriš resnico. Všeč

mi je tudi Tvoja obljuba, da ostaneš vedno tako pridna. To ne bo veselje samo Tvojim staršem in učiteljem, ampak tudi meni

*

Velecenjeni gospod!

Željno pričakujem vedno ljubi mi „Zvonček“. In zakaj tudi ne! Saj prinaša tako mične povesti in pesemce, posebno rada pa prebiram „Kotiček gospoda Doropoljskega“. Dovolite, cenjeni gospod, da se tudi jaz pridružim Vašim dopisovalkam. Stara sem dvajset let. Letos sem šla v novi dom v Gutstein na Koroškem. Žalostnega srca sem se ločila od preljubega doma. No, pa saj je tu tudi prijetno, samo to mi ne ugaja, da je tu več Nemcev nego Slovencev. Tu pri nas na Koroškem so jako vdomačene lastovke. Največ jih gnezdi v hlevu nad jaslami. Najbolj predrzni so pač vrabci, ako dam kuram jesti, prilete in začno zobati. Tudi pava in pavico imamo, pav je hud. Lani je pavu petelin iztaknil eno oko, a letos je pav petelina umoril. Jako krotke so telice, ko so proste, jim nesem kruha. Ako ga zagledajo, začno kar za mano hiteti, da se jim moram skriti.

Jako bi me veselilo, ko bi mi kmalu odgovorili

Sprejmite pozdrave od

Zore Celestinove v
Guštajnu na Koroškem.

Odgovor:

Ljuba Zora!

To mora biti živahno na Tvojem novem domu! Toliko imaš perutnine in drugih živali, ki oživljajo Tvojo in svojo domačijo. Nekatere so pa tudi zlobne, kakor govori Tvoja pismo. Pač kakor nekateri ljudje, ki ne dajo drugim živeti, ki bi vse najrajši imeli zase. — Vem, kako se godi Slovincem na Koroškem. Tudi te bi sovražniki najrajši ugonobili. Koroškim Slovincem je treba narodnih šol, ako hočejo, da jih ne poplavi morje tujinstva!

*

Spoštovani g. Doropoljski.

„Zvonček“ jako rada berem. Opazila sem, da nekatere učence dajejo noter kratke članke. Tudi jaz sem dobila veselje do tega, posebno še zato, ker nas je gospod učitelj navajal k temu.

Potrudila sem se, da Vam pišem kratko pismence o šolski razstavi.

O binškojih je bila v šoli razstava ženskih ročnih del in drugih šolskih izdelkov. Bilo je vse lepo okrašeno z vencji in cveticami. Nepričakovano veliko ljudi je prišlo obiskat to razstavo. Vsi učenci in vse učence smo se veselili že dolgo poprej.

Z odličnim spoštovanjem

Marija Jarčeva,
učenka IV. oddelka v Ajdovcu.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Ker je prišlo nepričakovano veliko ljudi obiskat razstavo, je to dokaz, kako se zanimajo za napredek šole in seveda tudi za napredek učencev in učenk. To je dobro znamenje, ker nam kaže, da se vsak pošten in plemenit človek veseli duševnega napredovanja slovenske mladine. Ta naj bo vedno taka, da jo bodo odrasli ljudje veselili!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Vaš kotiček v „Zvončku“ čitam vselej rad. Dovolite, da Vam tudi jaz nekaj pišem. V nedeljo, dne 21. avgusta t. l., obhajajo v Cerovcu blizu Ormoža veliko slovesnost v spomin stoletnice rojstva slavnega pesnika Stanka Vraza. Ker pride isti dan tja mnogo odličnih Slovincem in Hrvatov, prosim, pridite tudi Vi, da Vas tukajšnji otroci, ki pridemo s starši tja, tam lahko pozdravimo. Moj papa Vam kliče že sedaj „Na zdar!“

Z veseloštopovanjem ostajam vdani

Ciril Porekar,
učenec III. razreda pri Sv. Ivanu na Humu
pri Ormožu.

Odgovor:

Ljubi Ciril!

Bo li mi mogoče ugoditi Tvojemu priznamu povabilu, danes še ne vem. Ako mi dopuste razmere, pridem rad k tej prelepi narodni slavnosti, a tega še danes ne morem reči. Hvala Tebi za pozornost, očetu pa za pozdrav! Na zdar!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Ni še dolgo, odkar sem tudi jaz postal naročnik Vašega „Zvončka“. Ker so v tem kotičku jako lepe vrstice, si dovoljujem tudi jaz nekaj vrstic napisati. Sedaj hodim v V. razred II. odd. Pri nas so sedaj predelali dvoodelni tretji razred, ker ni bilo prostora. Imam še dve sestrici in dva brata. Na jesen grem v Maribor na meščansko šolo. Tedaj se začne zopet uporno delo.

Vaš naročnik

Franček Jug,
učenec v Rušah.

Odgovor:

Ljubi Franček!

V Maribor pojdeš na meščansko šolo. Prav! Tedaj se začne zopet uporno delo. Ni prav! Nemara si hotel reči: naporno delo, zakaj v šoli Ti ne nalagajo dela, ki bi ga ne mogel zmagati, ki bi bilo torej uporno, pač pa je šolsko delo morda nekoliko naporno, a ga vendar lahko obvladaš, ako si marljiv in vztrajen. In takšen si in tak ostaneš, kajne?

